

назадничаво население". В последвалия фурор международни ромски организации и Центъра "Симон Визентал" обвиняват Мечиар във възприемане на "мисленето и речника на нацизма" и призоват Съвета на Европа да преосмисли членството на Словакия, най-новия му член. Междувременно словашкият журналист Карел Хирман, който отразява това събитие за Чешката новинарска агенция (ЧТК), е порицан от Мечиар като инструмент на международен заговор, който целял да доведе до "разпадането" на Словакия, и заплашва със съдебен процес за клевета и с две години затвор (Greenberg 1993b).

Оттогава Мечиар стана по-внимателен по отношение на публичния си образ на Запад. През септември 1995 г. например той присъства на една церемония в село Налепково, Източна Словакия, където се прави първата копка на ново селище. Както показват новините, съмнително е тези символични жестове да означават практическа намеса в посока подобряване на действителните перспективи за ромите.

Селището [в Налепково], съставено от четиридесет и шест дървени къщи, е предназначено за роми, които представляват половината от безработните в този район, където фабриките, които някога са ги наемали, се закриват или набират работна ръка от Украйна. Репортажът на ЧТК не казва дали ромските организации считат този проект за очаквано облекчение и знак за подкрепа от страна на правителството, или за сегрегационно решение (Lemon 1995).

Налепково се намира само на няколко километра от Спишска Нова Вес и околностите предлагат много примери за широкия спектър от условия, които все още съществуват в резултат от неравномерното развитие през комунистическата епоха. Когато се залових с първоначалното си проучване в този регион в началото на 70-те, селището в Летановце беше едно от най-отдалечените и в него липсваха каквито и да е удобства. През март 1991 г., двадесет години по-късно, нещата почти не са се променили. Въпреки